

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Pater filio legitimo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Tridentini, *seſſ. 24. cap. 18. de Regul. de qua fuſe Suar. l.c.* quod vbi excommunicationem contortit adverſus eos, qui per vim ſceminas cogunt (non loquitur de Maribus) ad ingreſſum Religionis, tandem exēdit ad eos, qui illas impediunt, hiſ verbis: *Simili quoque anabomai ſubijci eos, qui ſanctam Virginem, vel aliarum quolium voluntatem velum accipiendi, vel voti emittendi, quomodolibet, ſine iuſta cauſa, (ut ibid. habet Suarez n. 13.) omnes illi, qui per vim directā, vel indirectē illatam ſceminis, directē impediunt ejus voluntatem, id eſt, per graves minas, vel ſimilia, &c.* Secundō, qui per ſimilem vim Monachis illatam, impediunt, ne ibi mulier admittatur. Tertiō, valde probabiliter, etiam ij, qui decipiunt falſis rationibus ſceminam, ut mutet voluntatem ingrediendi in Monasterium, vel in eo perſeverandi: at cum, qui precibus, & promiſſionibus obtinet a ſceminā, ne continentiam profiteatur, quamvis ſic impedit, ne velum accipiat, aut votum emitat: non comprehendit ab hoc Concilij decreto docet ibid. Suarez: quia ſic non propriē impedit voluntatem, ſed procurat ut voluntas mutetur, ſeu non habeatur; multo magis, quia modus hic per preces diſſuadendi, nullam continet injuriam; ſicuti continet viſ, fraus, & prædicta deceptio. Atque ex hiſ animadvertiſ, five parentes, qui filium, five alios, qui quamlibet puellam retrahunt precibus, & lacrymis a Religione; immunes eſſe ab excommunicatione lara per hoc Concilij decretum; ſed ſolum facere contra charitatem, *præcedente declaratione.*

Quoad restitutionis obligationem.

9. Veniamus jam ad aliud caput de restitutione. Affero precibus, similibusque blandimentis, sine vi, vel fraude dissuadentem alicui ingressum, vel suadentem egressum, ad nullam restitutionem obligari. Ita Lessius Sanch. aliique apud de Lugo de iustit. tit. 1. dist. 9. sect. 3. Petr. Navar. Bannez, aliique apud Dicastrum l. 1. de iustit. t. 2. d. 7. dub. 2. n. 42. Non ipsi egresso, vel non ingresso: quia contra eum, cum ipse voluntariè assentiatur, nulla iniustitia committitur, quare nulla restitutionis obligatio enascitur, quæ ad solam iniustitiam consequitur. Nam ipsi Religioni (quidquid alij in contrarium sentiant, cum Molina s. 1. de iustit. t. 2. d. 5. l. §. 1. arbitror vero), quia neque contra ipsam hoc modo iniustitia fit; cum enim peccatum huius consulentis, seu allicientis non sit aliud, nisi cooperari ad egressum Religiosi, vel ad non ingressum: cum ejusmodi egressus, vel non ingressus non sint peccata contra iustitiam, sed ad summum contra Divinam inspirationem; vel contra Votum; nec erit contra iustitiam; peccatum ad illas actiones permoventis. Pluribus hæc prosequuntur Doctores laudati: mihi autem hæc de disputasse, sufficit: quod, amantissima filia, noscimus nullam adversus pium propositum tuum à quopiam asserti licite posse.

10. Hæc atâque familia Hierotheus. Quæ ita permoverunt Patrem Plutogenem, ut is Metildæ sacrum velum assumendi bonam veniam se concessurum sponderet. Et cæteræ statim ac in urbem ab agro post menssem regressus effluviata et pingui dote, promissio stetit. Tu vero his fuscipie, Lector, divina consilia. Tandiu vis tam produxit Plutogenes senex, ut hanc sanctissimam puellam jam grandioræ ætate prævectam, totius Monasterij, quod sub nomine, & tutela Sancti Salvatoris, nostro Panormitano Collegio non multis passibus distans, celeberrime est Panormi, viderie præfecturam agere. hoc est, vulgari vocabulo, *Abbatissam* eo potius tempore, quo ejusdem filius Thermagoras Antistes, ut modo memini, admirabili prudentia, ac finituli morum probitate, Panormitanam Ecclesiam gubernabat.

11. Illud animadversione dignum porro est. Vidisti enim, amice Lector, consilio, opera, autoritate doctissimi Theologi moralis, quo hæc prudentissima familia pro expiatione peccatorum utebatur; quam multa for-

linatum exitum, vltra omnem expectationem, sortiri
sunt. Tantum ergo præstat sapientibus viris, ac piis
mas Fidelium commendanda, regendaque committit
nam propterea Theologos morales, qui huic opti
sudent, atque in edocendis, intuituendisque consiliis
permaxime laborant, magni faciant (abstinebo in
dia) velim omnes. Tu, qui mea hæc legis, alio delecte
es ac tyrocinium tantæ scientiæ ponere jam decrevis
eorum limina tere, eos sæpe interroga, illorum lectio
nibus assidue, ac frequenter assites, quod aptior ad tantam
munus animas regendi, quo nullo tunc est excellentius
comeris.

12. Iam verò dum avidis auditorum auribus, quæ
retulimus, aliquæ plura propinaret Hierotheus, ex quo
erat magis, quam ex platea, melle, dulcior ob inditum
naturæ leporem, fleubar oratio: vergebat ad occasum
Sol, atque à vicinis montibus, arboribusque longior
se dimitebant umbra. Quare Theologo dicenti quies,
familiaque pro suo cuiusque libitu, consuecta ambula-
tiones per amena viridarij spacia concessæ sunt. Quo-
rum exemplo, & mihi à Benigno Lectore, ne plus nimis
in scribendo desudem, tantillum oro, quiesce, absolvi
jam Dialogo permittatur.

• • • С А Р У Т III

Quid Parentes Filiis, Quid Conjuges Conjugum
• • • invicem debeant, &c.

VT valde obvia, & omnibus penè cognita præter-
mittant; ea dumtaxat compendiosè disseram de
Patre, ac Matre, nec aliqua subiticebo de Marito, &
Vxore, quæ nonnullæ explanationis luce pro tyronibus
indigere videbuntur.

§. I. Pater quoad alimenta filij, ejusdemque exheredationem, & Vota.

Pater filio legitimo.

Quoad Patrem. Quæret quis: Primo, An Pater teneatur alimenta præstare filio legitimò? Respondetur tenei, etiam si filius auctoritate Principis vel proscriptus, etiam si fuerit excommunicatus, etiam si diffipaverit ea, quæ Pater fortè eidem assignaverat pro alimentis, etiam si filius petuerit sibi suo laborat, vel aliunde providere, re ipsa tamen non providit. Ita Azor. *lib. 2. cap. 1. quest. 7.* Ratio horum, similitud est; quia adhuc filius est & pars patris, de iure naturæ patris commendatus, excipe quæ dicam *num. 8.* Quod si Pater bñnis careat, polleat utroq; mater, hæc succedit in hæc obligatione & utroque deficiente, Avi, vel alij progenitores paterni; & his quoque deficientibus, Avi, progenitores materni, Addit Azor. *ibid. cap. 5. quest. 8.* tandem consanguinei propinquiore, id quod, nisi forte intelligas fratres fortes, ac patruos, durum mihi videtur. Lege Sord. de *alimētis, tit. 1. quest. 28.* Si filius habeat unde vivat liberabitur pater, materve, aliique ab alimentis portigendis; quia cessat tota causa, nempe filij necessitas.

2. Nomine autem alimentorum, hic veniunt victus vestitus domus, lectus, medicinae, impensa funeris, iuxta & uxoris, filisque sustentatio: atque haec omnia juxta cuiuscunque conditiones; ita, ut filio nobili debeantur, & famuli, & paedagogus, & libri, & impensa necessaria ad studendum, & juxta morem patriae, etiam equus. Ita Sanchez in *constm.* 2. l. 4. c. 3. *dist.* 3. 4. & *passim*. Haec enim: & similia, cum his indiget filius, alimentorum nomine hic comprehenduntur. Uno verbo, debentur alimenta secundum statum, non vero solum secundum naturam.

3. De excommunicato addit Azor. *loc. cit.* q. 8. limitationem, ut ei à patre non debeantur alimenta, sed solum victus

